

τοῦ προφήτου· αἱ πλησιέστεραι εἰς αὐτὸν φυλαί μακρύνθησαν, εὐρεῖα δὲ ἔρημος, πλήθουσα λίθων γυναικῶν, θρύουσα βάτων καὶ ἀκανθῶν, ἐσχημα- χύκλω.

Β'.

Ἐπὶ δύο καὶ εἴκοσιν ἔτων, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Πασᾶ, ἔζη εἰς Ἀλγέριον νέος τις θωμανός, υἱὸς Κωνσταντοῦ Σολιμανοῦ· οὐδεὶς ἤδυνάτο ν' ἀρνηθῆ ἢ εὐτος ὁ ὠραιότερος τοῦ στρατοῦ πολεμιστῆς. Δὲ καὶ τῶν ἀνδρειοτέρων εἶς· ὅταν διήρχετο τῆς πύλας τὰς στενάς ὁδοῦς, ὁ φόβος καὶ τὸ σέβας τῶν περὶ αὐτὸν δειδωμένων δούλων καὶ Βεζουβιῶν πάντες ἐκλίνον τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι ἦτον ἄριστος καὶ ὑπερήφανος ὁ νέος Ἀλῆς· καὶ ὁ ἄρρων ἦτο ὅστις δὲν ὑπεχώρει προβλίνοντος αὐτοῦ, αὐτὸν ἐτιμωρεῖτο, ἴσως ἐθανάτουτο δι' ἀνιάνκου. Ἐπὶ ἀληθῶς εὐγενῆς, καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν ἴδῃς τὴν ἀντιφάσμα φέροντα κίθαριν, εἰς θαυμάσιον ἀπολή- κτον λόγον, τὴν κυανῆν του χλαμύδα χρυσοῦ πεπο- λισμένην, τὴν πλατεῖαν σερικὴν ζώνην του, τὸ ἐπάρ- ρη καὶ λιθοκόλλητον ἐγγχειρίδιόν του, καὶ ἤθελες αὐτὸν ἀληθῶς ὁ μαργαρίτης τῶν πολεμιστῶν εἶνε

ὅσας διέβρινε μαυριτανῆ τις πρεσβύτης τοῦ Ἀλλάχ. Ὡ! ὑπέρτατε προφήτα, δὲς νὰ εἶδῃς μου! Ἀλλ' ὁ Ἀλῆς εἶχεν ἤδη δώσει τὴν ἑλπίδα του, ὅταν δύναται μουτουλμάνος νὰ τὴν δώσῃ. Ἡ Στέλλα Βέν Σουλτάνα ἦν τὸ ἀντικείμενον τῶν λατρεῶν του. Ἀλλὰ πῶς εἶχον γνωρισθῆ; ποτέ δὲν ἤδυνήθη νὰ ἐνοήσῃ. Ἐπειδὴ μάλιστα εἰς Ἀλγέριον, οἱ τίμιαί παρ' ἡμῶν λεγόμεναι γυναῖκες, οὐδέποτε ἐξέρχονται· ζῶσιν ἐν τοῖς γυναικω- ναῖς τῶν κρυπτόμενων ἀπὸ παντός διεθίου ὀρθολο- γισμοῦ, δὲ αἱ μητέρες γνωρίζουσιν τὰς μνηστῆς ἀ- ριστοῦσιν εἰς τοὺς υἱούς των, πρὶν ὁ γάμος συμ- βῆναι. Ἀλλ' ὁ Ἀλῆς καὶ τοι δὲν εἶχε μητέρα, ἐγνώ- ριζοντοῦτο τὴν Στέλλα, εὐγενοῦς οἰκογενείας ἡγεῖα, καὶ τὴν ἐλάτρευε.

Ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Βιβὲλ Οὐδὲδ, πλησίον τοῦ ἁγίου τῶν Ἀγγλων, οὐ μακρὰν τῆς κοιλάδος τῶν ἁγίων, ἡ οἰκογένεια τῆς Στέλλας ἐκέκτητο ἐξοχῶν ἐν τῷ διήρχετο μέρος τοῦ ἔτους· ἦν τερπνὸν τῆς ἀντιφάσμα τὸ μέρος τοῦτο καὶ εὐχαριστεῖτο νὰ κατοικῆ ἐκεῖ κατὰ προτίμησιν τῆς ἐν τῇ πόλει οἰκίας τῆς. Ἡ Στέλλα, ὁμοιωμένης ὑπὸ τῆς θαλασσίας αὔρας, ἐκεῖ ἐπὶ ἀποκλειστικῶς καθάρως. Ἐπειτα δὲ, ἐκεῖ, ἀπῆλαυσεν μεγα- λῆς ἐλευθερίας· διότι, ἐκεῖ, μὴ οὖται ἐκτεθειμέναι, ἀλλὰ ἐν τοῖς δώμασι τοῦ Ἀλγερίου, εἰς τὰ θλίμματα ἀποκλειστικῶν, ἠδύναντο, ἀπεκδυόμεναι τοὺς μακροὺς ἐπὶ πέλους, νὰ πλανῶνται εὐθύμως ὑπὸ τὰ ἐκ- κλειστικῶν καὶ κυτρεῶν ἄλλῃ. Καὶ δὴ, ἡμέραν τινα, ἡ Στέλλα ἦν μόνη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ τῆς ἑσπέρας ἤγγιζε χωρὶς νὰ δυνήθη νὰ τὴν ἀπο- κλειστικῶν διὰ τῶν μακρῶν ἀσμάτων τοῦ Σαχιδί· καὶ ἠδύνετο ἡ νέα κόρη, διότι ὁ Ἀλῆς ἐμελλε νὰ ἔλθῃ

τὴν αὐτὴν ἐσπέραν νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ μέλλοντος γάμου των. Τότε δὴ τῇ ἐπηλθεν ἡ ἰδέα, ἰδέα κατὰ τι βραδεία, νὰ ἐμπιστευθῆ τῇ μητρὶ τῆς, καὶ μετὰ τὰς ἀναγκαῖας προφυλάξεις, τῇ διεκοίνωσε τὸν ἔρωτά της. Ἡ Σουλτάνα ἦτο φρόνιμος γυνὴ, διὸ, μακρὰν τοῦ νὰ ὀργισθῆ, ἐνηγκαλίσθη τὴν θυγατέρα της διὰ τὴν ἐμπι- στοσύνην τὴν ὁποίαν ἐδειξεν εἰς αὐτὴν· ἡ Σουλτάνα ἦτο γυνὴ ἐξέχως ἐπιτηδεῖα, διὸ, μακρὰν τοῦ νὰ εἴπῃ τῇ θυγατρὶ τῆς ὅτι τῇ εἶχεν ἤδη δώσει ἕτερον σύζυγον, τῇ ἐλάλησεν οὕτω.

— Εἶς μόνος ὑπάρχει Θεός, καὶ Μωάμεθ ὁ προφή- τος αὐτοῦ ποτέ δὲν μ' ἐγκατέλιπεν. Ἡξεύρις, ὦ Στέλλα, ὅτι περισσοτέρα ἀγάπην τρέφω πάντοτε πρὸς σέ παρὰ πρὸς τὴν ἀδελφὴν σου. Ἀκουσον λοιπὸν, κόρη μου, μὲ σεβας καὶ ἀγάπην τοὺς λόγους τοῦ ὁποῖου μ' ἐνέπνευσεν ὁ Θεός. Ἐπαγγυρῶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας σου, διότι εἶσαι ἡ χαρὰ τοῦ γέρατός μου, καὶ ὑπά- κουςό μοι. Ἡ Στέλλα εἶχε πέσει γονυκλινῆς ἐνώπιον τῆς μητρὸς τῆς· εἶχεν ἐπαναλάβει τὸ βῆτόν τοῦ Κο- ρανίου καὶ ἐν θρησκευτικῇ σιωπῇ ἠήροατο.

— Μοὶ ὁμιλήσεις περὶ τοῦ Ἀλῆ, ἀλλὰ τὸν γνωρίζεις καλῶς; Θέλεις νὰ γίνῃς γυνὴ του, ἀλλ' ἠξεύρις ἀνὰ σέ καριαστήρη εὐτυχῆ; Δυστυχῆς τέκνον! Ὁ Ἀλῆς εἶνε υἱὸς τοῦ Κοσναδὲ, ἀλλ' εἶνε ἐκδεδιτημένος, ἰλλὰ δαπανᾷ ἐν ἀσωτίαις μετὰ γυναικῶν ἀκολάστων τοὺς καρπούς τῶν πατρικῶν πόνων. . . . Κλαίεις, Στέλλα, ὑγῆτε προσφιλέης; ἀλλ' ἀνὰ ἐπιγαλιεθωμένοι οἱ λόγοι μου σπαράττωσι τὴν καρδίαν σου, ἔχω ἐπίσης νὰ σοὶ εἶπῃ αὐτῆς τὸ βάλασμον τῆς παραμυθίας. Ἰδοὺ τί σοὶ προτείνω. Ὁ Ἀλῆς μέλλει νὰ ἔλθῃ ἀπόψε, δὲν εἶχε οὕτω τὸ πρᾶγμα; Προσπάθησαι λοιπὸν νὰ λάβῃς τὴν δύναμιν νὰ δοκιμάσῃς τὴν γεναιότητα καὶ τὸν ἔρωτά του· ζήτησον παρ' αὐτοῦ τὸν στέφανον τῆς χριστιανῆς· καὶ ἀνὰ ὑπάγη νὰ τὸν ζητήσῃ ἐν τῷ τάφῳ τῆς, θὰ σοὶ εἰπῶ ὁ Ἀλῆς εἶνε γενναῖος, σὲ ἀγαπᾷ, ἔτιω νυμφίος σου! Ἐνῶ δὲ ἡ πρεσβύτις ἀπῆρτιζε τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Ἀλῆς ἐπεφάνη, ὀδυρόμενος ὑπὸ δούλου ὃν εἶχε διαφείρει. Ἄμα δὲ εἶδε τὴν μητέρα τῆς Στέλλας προσ- ἔπεσεν αὐτῇ καὶ, ὦ σεβαστῇ δέσποινα, τῆς εἶπεν, εἴη ὁ Θεὸς μετὰ σοῦ· ἤκουσα τὸ ὄνομά μου εἰς τὸ στόμα σου, ὁ Θεὸς ἀς τὸ εὐλογήσῃ· γνωρίζεις τὸν ἔρωτά μου, οὐκ εἶρησόν με!

— Ἐγείρου, νέε, ἡ θυγάτηρ μου θέλει σοὶ εἰπεῖ ὅτι συμφωνήθη μεταξὺ ἡμῶν.

Τότε ἡ Στέλλα ὕψωσε τοὺς ὠραίους μέλανας ὀφθαλμούς της ἐπὶ τὸν Ἀλῆν, καὶ εἰς τὸ θλέμμα της ἐπεκάθητο ἡ γλυκύτης.

— Ἀλῆ, θὰ γίνῃς ἀνὴρ μου! ἡ μήτηρ μου συγκα- τανεύει εἰς τοῦτο, ἀλλ' ὅταν μοὶ φέρῃς τὸν στέφανον τῆς χριστιανῆς.

Ἐχρίασεν ὁ νεανίας, καὶ εἰς τὸ μέτωπόν του ἀνέ- βησαν θρόμβοι ἰδρώτος ψυχροῦ· ἀλλ' ἔπειτα ἠγέρθη καὶ ἀπεγνωσμένος ἀπῆλθεν — Εἰς αὔριον! ὡς μόνον ἀποχαριτισμὸν εἰπών.

Γ'.

Ἦτον ἡ τρίτη μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὄρα, καὶ ὁ